

МАНУЕЛ АЛОНСО АЛКАЛДЕ

БУРЯ ОТКЪМ ЛЕВАНТЕ

Превод от испански: Мария Пачкова, 1981

chitanka.info

БУРЯ ОТКЪМ ЛЕВАНТЕ^[0]

Викториано, собственикът, викаше хората си в шест часа сутринта и в шест без пет Рафаел, механикът на корабчето, тръгва към пристанището. Сложил си е гумените ботуши и носи мушамата си сгъната под мишницата като пакет, защото морето осъмна сиво, много развълнувано, а откъм Сиера Бульонес започнаха да се трупат облаци. Когато стига до пристана, механикът вижда, че собственикът е взел да се бръсне и за да убие времето, сяда на един от стълбовете за привързване на корабите, с гръб към водата, изважда табакерата и започва да свива цигара. Викториано, собственикът, не обича да излиза в морето, без да си е теглил преди това една контра; но той не е единственият, и други членове на екипажа имат вече този навик и щом като се появят на кея, застават на опашка пред стола на бръснаря, подпрени на стената на втория заслон, със сънени лица и с ръце в джобовете. Поне час ще се бавят; цял час, който Рафаел можеше да прекара в леглото, защото механикът е от тези, които се бръснат само в събота и по изключение в деня на Богородицата от Кармен.

От няколко години насам бръснарят всеки ден се настаняваше на пристанището. Едно време той имаше фризьорски салон, но тъй като неприятностите, свързани с него, му тровеха живота, предпочете да продаде помещението и да си работи на открито; защото, както казва той, да си собственик на бръснарница не означава само да се занимаваш с клиентите, което в същност е основното, но и да се бориш с финансите, с профсъюза, представителите на Министерството на труда, електро и водоснабдяването; един прекалено сложен свят, изпълнен с канцеларии, обществени осигуровки, глоби и чиновници. Сега той трябва да се грижи само за едно: да носи със себе си сгъваемото столче, чиста кърпа, кутията с приборите и примуса за

водата в легенчето — толкоз, защото, ако не печели много, то поне живее по-спокойно.

Бръснарят не е лош човек, само дето има странно влечение към неприятните новини, затова и рибарите се страхуват от него. Моряците знаят, че има разговори, които привличат лошия късмет, но бръснарят е човек от сушата и никога не млъква. Точно сега, докато сапунисва собственика, сензационно оповестява и цялата опашка го слуша:

— На днешния ден преди шест години потъна *Хосе Мари*. Всички се удавиха — не си ли спомняш?

Викториано си спомня и рибарите също, как няма да си спомнят, но биха предпочели да не говорят за това. Бръснарят прекарва бръснача по каиша и добавя:

— Тази нощ в пристанището влязъл един танкер — принудително спрял, имал пробив. Май не вървят на добро нещата в Пролива.

Канди, най-младият от екипажа, пристига със закъснение, в шест и четвърт, но не се насочва към бръснаря, а отива право при Рафаел, понеже откакто преди три години фенерът на една осветителна лодка избухна в лицето му, той така и си остана без вежди и без брада и следователно няма нужда да се бръсне. Другарите му го наричат Изгорения, но в действителност това е така само външно, тъй като въпреки белезите, които напълно обезобразяват лицето му — просто да се гръмнеш, на тия негови години, той не само все още се шегува както преди нещастния случай, но и се интересува от жени като всеки друг младеж.

Изгорения подпира коляно на стълба, където седи Рафаел, и двамата с механика помълчават минута-две, но не защото са загрижени заради времето, нищо подобно, а защото и двамата са свикнали с продължителното мълчание по време на плаванията и когато не им се приказва, не са им необходими обяснения. Изведнъж Канди казва:

— Ама видя ли „Атлетико“ в неделя — каква игра, а?

Рафаел издава напред долната си устна и дава своята преценка:

— Страшна!

Бръснарят е започнал да бръсне собственика и за да разшири полето си на действие, повдига с два пръста крайчеца на ухото му.

— Май времето ще се разваля — коментира той и Викториано, с подпряно на стената теме, вдига машинално поглед и го втренчва в

един тъмен облак, който напредва към Гибралтар, масивен, тежък и кръгъл като боксова ръкавица.

— Да, така изглежда.

А вътрешно мисли: „Буря откъм Леванте. Преди да стигнем Тарифа, вече ще ни е настигнала.“ и макар че плава от тридесет години, а от шест е и собственик на корабче, той усеща странна празнота в стомаха си.

Изгорения отсъжда:

— Отбор и половина.

Механикът му отвърща:

— Няма две мнения.

Нито един от двамата не е присъствувал в неделя на срещата, но това е без значение — и двамата са чели спортната страница на местния вестник.

Единственият пропуск беше на Аронто, крилото.

Рафаел дръпва от цигарата и огънчето за миг ярко проблясва в оловносивата дрезгавина на зората.

— Ръководството вече преговаря, за да го смени — казва той.

— С Руфо, свръзката на футболния клуб „Урбина“, нали?

— Същият.

— Той искал половин милион.

— Не ми се вижда много.

Както всички обикновени рибари, Рафаел и Изгорения плават за „колкото изкарат“ и въпреки че механикът, благодарение на длъжността си, взема двойно колкото Канди, нито един от двамата в никакъв случай не може да събере за цял един сезон и половината от това, което футболистът получава по договор.

При все това Изгорения се съгласява:

— И на мен.

(На четвърт миля от входа на пристанището мучи сирената на един танкер — иска лоцман, но мучи някак измъчено, като бик със забита в гръбнака сабя; в Морското комендантство пристигат сведения от моторния кораб „Ла Естреля“, който е загубил управлението и от няколко часа насам плава на произвола на вълните; от мостика на един товарен кораб, регистриран в Ливърпул, един търговски капитан насочва бинокъла си към брега на Сеуга, докато проклина на английски бурята и кряска към машинното отделение, че му трябва

повече налягане, защото не успява да коригира отклонението и се опасява, че течението ще го отнесе да заседне при Пунта Берхема.)

А междувременно Викториано, собственикът, докато бърше лицето си с кърпа, размишлява подходящо ли е или не да излизат в морето; но понеже покрай тази болест на Средиземно море, от една страна, бързите моторни лодки и седемдесетте мили териториални води на арабите, от друга, с риболова става все по-трудно, той решава да опита — в края на краищата няма да държи корабчето завързано за кея през всичките останали четиринадесет дни до новата луна, когато времето ще се уталожии. Въпреки това, за да се успокои, той сам се уверява: „Ако видя, че става лошо, казвам им да тръгват обратно и веднага в къщи.“

Изгорения се оживява.

— Този отбор трябва да вкарва повече голове.

Рафаел се съгласява:

— Точно така. Без голове няма повишение.

Канди обобщава:

— В края на краищата половин милион не са пари.

Един час по-късно осемте души от екипажа вече са на борда. Собственикът разпорежда да се отдават швартовите и заповядва на Рафаел:

— Ти дай среден напред.

Докато корабът се плъзга към устието с глухо пърпорене. Изгорения решава: „Най-много до края на тази година «Атлетико» ще мине в «Б» група.“

Викториано се провиква:

— Пълен напред!

Механикът задвижва някаква ръчка и корабчето навлиза в морето с подскоци, лавира и откъм носа се появява Гибралтар, лавира още веднъж и се насочва към Пунта Алмина; а докато собственикът хапе устни и клати сърдито глава, Рафаел, потънал в миризмата на газьол, която залива кабината му, си приказва, изпълнен със задоволство:

— Дявол да го вземе! Мине ли отборът в „Б“ група, ще гледаме „Реал“ от Валадолид и футболния клуб „Севиля“.

И при тази мисъл настроението му става чудесно.

---

[0] Леванте — област в Югоизточна Испания. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.